

מסורת הש"ס

[illegible]

תורה אור השלם

1. ואיש אשר יגע
במשכבו רכסו בגדיו ורחץ
במים וטמא עד הערב:
ויקרא טו ה
2. ואם שכב ישכב איש
אתה ותהי נדתה עליו
וטמא שבעת ימים וכל
המשכב אשר ישכב עליו
יטמא:
ויקרא טו כד

הגהות הב"ח

(א) גב' צמאי עסקינן דחזאי.
נ"ב עיין צמזיר דף טז:

הגהות מהר"ב

רנשבורג
[א] תוד"ה סופרתו למנין ו'
 וא"ת הא דאמר ר' יוסי כ"ל:

מוסף רש"י

רואה היתה וסותרת.
משום ראייה טמיה קרא, או
משום נוגעת בשכבת זרע,
דעד השתא הויא נגיעת צית
הסתרים ולא הויא טמאה
אלא ציוס תשמיש ומגורת
הכחוש וכי פלטה נגעה לבראי
ומטמיה (לקמן מב.).

תום' הרא"ש

מאי תחתיו ארילטא תחתיו
מאי שרמא שרמא שרמא
מכושבו נפקא אלך יצ
הנוגע בכל אשר היה
החבוב תחתיו שמן נתקן
החבוב שממורה המורה
וכו' ופי' מרכיביו בכל אשר
היה תחתיו שרמא ושרמא
יכבש בנידו אלך אלך
שרמא וינתבולו כלל הנוגע
בכל אשר היה תחתיו
החבוב שרמא יכבש בנידו
ואצטקניהו ביטאט ממל
החבוב שרמא אלך באדם
ובדברים אלה באורלן
ושקין וכספרים כתוב מא
נישא ופי' שרמא והשרמא
הנושע שרמא וכתב רש"י
שרמא שרמא הוי איך משובש
הנוגע בעינינו שרמא
ותכושבו כתב דה"ק רכיש
כלל הנוגע בכל אשר היה
תחתיו שרמא דה ערבר
הנושע שרמא ופי' שרמא
נישא שרמא ופי' שרמא
החבוב כן
החבוב הנוגע בכל אשר
היה תחתיו דוב בא החבוב
לילמד על המרכיב שרמא

אֵילִימָא תַּחֲסִיּוֹ דּוּב: דְּהוּא מִדְּרַס הַזֶּב: וּמֵאִי נִיהוּ נִישָׁא. בְּגַד הַנִּישָׁא
עַל הַזֶּב. מֵאִי טַעמָא וְהַנּוּשָׁא וְהַנִּישָׁא כְּתִיב לֹא יִדְעִנָּה מֵאִי הִיא
וְנִרְאָה בְּעֵינֵי שְׂהוּא פִּי' מִשּׁוּבָשׁ: נִסְקוּ הַכֹּסֵף מִטּוּמְאָה חֲמוּרָה.

בגדיו ומדלג ערביהו ונכתבו וכל
הנוגע בכל אשר יהיה תחתיו והנושא
יבסם בגדיו ואפסקיהו ביטמא
ומכלל דהאי יטמא לאו בלחם ובגדים
קמייירי אלא באוכלין ומשקין והנושא
אלא אותם נדרש בתורת הכהנים לנזא
ומשבו ומושב של זו: אימא. להכי
אפסקיהו קרא דלא יטמא אדם
לנזמא בגדים שעליו להכי כתב יטמא
לדאם לחדיה טמא או אם נגעו
בגדים יהו בגדים טמאים ולא הוא:
ועלה לרגלה. יעלה נפסה. כגון בא
עלה בשעי שלה יטבול בלי עמרת
במותה: ו' ימים. ואפלו בלא עליה
שביעי: מה היא מטמאה אדם.

ל' ימים ומה ת"ל ו
לא יטמא אדם וכלי
עליו מה היא יטמא
הוא מטמא אדם וכל
יעושה משכב ומוש
בגדים אף הוא עושה
אדם לטמא בגדים ו
ישכב עליו יטמא ש
אשר ישכב עליו יטמא
אשר וגו' נתקן הכ
והביאו לירי טומאה
מטמא אלא אוכלין ו
אימא נתקן הכתוב מ
לטומאה קלה דלא
בגדים אבל אדם וכל
אסי יטמא טומאה ק
נתתה עליו כלל וכל
ופרט אין בכלל אל
ומושב אין מידי א
יטמא ז' ימים מפסי
המורחקין זה מזה ו
זה מזה אין דנין אות
לעולם דנין וכל ריבוי
יעקב אימא כהיא מה

[illegible]

לאחר ז' ימי הגדה והוא זכה ופוסקת צאמנע היום סופרת אותו קלת
לדענין נקיים מקלת היום ככולו וז שפסק והחיל לפסור וראה קרי וקי
ומקנת היום ככולו מאי קוטר הא אירא קלת היום לבא : אי דחויי צנאנא
פולוט. במוט כחול צבוב ופסקה והחילה למנות ופולטה מהו שפסקת
טמא בגדים כרמסים ביה קרא והנושא אותם יכבס בגדיי וקאי אכל האמור בענין זב
כבו בולן טמאין במשא את האדם לטמא בגדים והבא דרשנין דהאי תרביח והנושא חסר
ישו על דא קאי אירושיה דקרא רבתי ביה יטמא עד הערב טומאה קלה ונתקין הכתוב
ל' הונג בערב הוב טומאה קלה לטמא ואוליין ומסקין וכן פולטה על דוב ע"כ
קאי ולא אטומאה דסיפא דטומאה דסיפא כתיב ביה אותם וגיבי נישא אל שייך אותם
בין נושא ודסיפא דמסורת אירושיה דקרא על גירס' חספ' שכתוב ביה מאי תחתיו חלי"ט.
משכבכו ורשע הקש' דהאי קרא לא במשכב חספ' אלא במרכב כמ"ה חלי"ט. ועוד

בנות כותים פרק רביעי נדה

והנשא בתיב. חסר וי"ו. תימה דצמסורת הוא מלא מיהו מצינו
שהצמסורת הוא חולק על הש"ס צמסכת שבת (דף נה)
בבב"י עלי מעצרים כתיב וצמקראות שלנו כתיב מעצרים מלא:
מה היא מצממא אדם וכלי' חרם. משום דצמסותפין (ד"ב ט:) גבי
נושא נבלה ומדמ' א"ע"י דמטמא

שאר בגדים שעליו אינו מטמא אדם
וכלי חרס לכן נקטינו הכא:
בבב ופרט המרוחקין זה מזה.
מפורט בס' החובל (ד"ק פסו).
א"ר מאיר וכו' לרבי יוסה.

הכתוב מְטוּמָא קְלָה לְוֹמֵר
טוּמָא אֲכֹכְלִין וּמִשְׁקִין אִמֹר
אֲכֹכְלִין וּמִשְׁקִין אִמֹר
חֲמוּרָה דְּלֹא מִטְמֵא
כָּל אָדָם אוֹ בְּגָדִים
טוּמָא קְלָה מִשְׁמַע
דְּאָמַר צַ"ל כָּל הַיָּד (לְעֵיל יוֹ:
יֵרֵד ר"מ לְשִׁטָּה עֲקִיצָא בִּן מִהֲלָלָל
וְיִמָּא דְּסִי יִרְוֹק יִפְרֵשׁ דְּסִי יִרְוֹק הִכָּא
לֹא יִרְוֹק מִמֶּשׁ כִּי הִיא דְּלְעֵיל אֵלָּא
דִּיהָ מִמֶּנּוּ וְכֵן לְעֲקִיצָא מִטְמֵא
כּוֹמֵת דְּסִי יִרְוֹק דִּיהָ מִמֶּשׁ יִרְוֹק שְׁהוּ
טַמֵּא וְלְעֵיל צַ"ל בְּצַ"ל:

מִנֶּהן דְּהֵינָה¹ וְתֵהֵא
לְרִגְלָהּ ת"ל² יִטְמָא
גִּתָּהּ עָלָיו שִׁיבֹל
דָּם ת"ל וְתֵהֵא גִתָּהּ
אָדָם וְכָלִי חֶרֶם יֵאָף
חֶרֶם אִי מָה הִיא
לְטִמְאָה אָדָם לְטִמְאָה
מִשְׁכָּב וּמוֹשָׁב לְטִמְאָה
וְכָל הַמִּשְׁכָּב אֲשֶׁר
בָּהּ ת"ל וְכָל הַמִּשְׁכָּב
מִזֶּה ת"ל וְכָל הַמִּשְׁכָּב
בְּבִטּוּמָאָה חֲמוּרָה
לֵאמֹר לֹךְ שְׂאִינוּ
עֵקֶין פִּרְיֵךְ רַב אַחֲאִי
מֵאָה חֲמוּרָה וְהִבִּיאוּ
יִטְמָא אָדָם לְטִמְוִי
דָּם לִיטְמָא אֲמַר רַב
מִשְׁמַע אִימָא וְתֵהֵא
הַמִּשְׁכָּב פֶּרֶט כָּלִל
מָה שֶׁבִּפְרֵט מִשְׁכָּב
יֵנָא לֹא אֲמַר אֲבִי
זַעֲנִין הוּי כָּלִל וּפֶרֶט
כָּלִל וּפֶרֶט הַמְרוּחָקִין
כָּלִל וּפֶרֶט רַבָּא אֲמַר
הוּא מִתְקִיף לֵה רַבִּי
יֵא לֹא חִלְקָת בֵּה בִין
אָדָם וְלְטִמְאָה בְּגֵדִים
תַּחלֹּק בֵּין מִנְעוּ
לְטִמְאָה רִדְדִי הַבֵּלָה

וַיָּבֹאוּ מִשְׁמַעַן: מִפֶּנֶן שֶׁהָן בּוֹעֵלִי גִדּוּת וכו'; אִמּוֹ כּוֹלָהוּ
יִצְחָק מִגְדֹּלָהָה *בְּנִשְׁוֹאוֹת שָׁנּוּ: וְהָן יוֹשְׁבוֹת עַל
אִם הָן יוֹשְׁבוֹת עַל כָּל דָּם וְדָם תִּקְנָה גְדוּלָּה הִיא
אִדּוּם וּמִשְׁלִימוֹת אוֹתוֹ לְדָם יִרֹק דְּבַר אַחֵר *יְיּוֹם
לִמְנִין שְׁבַעָה מִתְקִיף לֵה רְמִי בֵּר חֲמָא וְתִסְפְּרִנוּ
יִימָא לָן *מִקְצַת הַיּוֹם כְּכוּלוֹ אִמְרֵ רַבָּא אִם כֵּן
כִּי הִיכִי מִשְׁכַּחַת לֵה וְהָא מִקְצַת הַיּוֹם כְּכוּלוֹ אִי
ה"ג חֲכָא בְּמֵאִי עִסְקִינָן * רְחֵאוֹי סְמוּךְ לִשְׁקִיעַת
יֵה לִקְרָא כִּי כְּתִיבָא סְמוּךְ לִשְׁקִיעַת הַחֲמָה כְּתִיבָא
לִקְרָא דְּאִיהוּ דְּחִיק וּמוֹקִי אִנְפִּשְׁיָה בְּעִי רְמִי בֵּר
וְרַע מְהוּ שְׁתַּסְתּוֹר בּוֹיבָה יְרוּאָה הִיתָה וְסוֹתֶרְתָּ
אוֹת

שער הערד למנין שבעה נקיים ואין ו' נקיים שלמים צעיק לזה: **א"י**
דסוּת אִתּוֹ הַיּוֹם וְמוֹ לֹא הִתְפַּלֵּט שִׁמְעֵמָה קִמְיִמָה (לעל דף כג), וְאִי
וּמוֹמָה בּו' . קוֹשִׁיָא הִיא. וּמַשְׁנֵי וְלִימָא לִיה לְקָרָא בּו' צִמְמִיָּה: וְקָא מַהֲדַר
מִקְסָתָה הַיּוֹם כְּכֹלוֹ אִיהוּ דְּחִיק וּמוֹקִיס אֲנַפְסִיָּה בְּסֻמּוֹ לְשִׁקִּיעַת הַחֲמָה:
וּמִצְמִינָהּ הָא דְק"ל [שַׁח מ]. דְּפֻלְטָה טַמְאָה מַשּׁוּם רוּחָה הִיא וּסְמִרָה:
א

עין משפט
נר מצוה

זו א מיי פ"ו מהלכות
מטמאי משכב ומושב
הלכה ג:
זו ב מיי שם פ"א הלכה א:
י"ו ג מיי שם פ"ג הלכה א:
יח ד מיי שם פ"ג הלכה א:
י"ב ה מיי שם פ"ג הלכה ב:
כ ו טוש"ע י"ד סי' קנ"ו
סעיף א:
כ"א ז מיי פ"ו מהלכות
איסורי ביאה הלכה טו
[טוש"ע שם סעיף יא]:

תוס' הרא"ש (המשך)

[illegible]